

De bakkerij was zijn leven, totdat Bertjan Jansen vanwege een allergie noodgedwongen op zoek moest naar ander werk.

VAN BROODBAKKEN NAAR BUURTWERK

Je carrière vaarwel zeggen en helemaal opnieuw beginnen, dat is nogal wat. Daar is lef voor nodig, en doorzettingsvermogen. In deze serie portretteren we dromenjagers die de sprong waagden. Met succes. Aflevering 7: buurtjongerenwerker Bertjan Jansen.

Tips voor twijfelars

Bertjan: „Neem de tijd. Als je ontslagen bent of je baan niet meer leuk vindt, heb je misschien de neiging om de eerste de beste kans op ander werk aan te grijpen. Maar dan kom je er vermoedelijk nooit achter wat écht bij jou past.”

Het moment dat het roer om ging was...

„Heel recent, op 1 april. Toen begon ik met mijn nieuwe baan als buurtjongerenwerker. Maar ik dacht er al zeker vier jaar over om het roer om te gooien.”

Ik droomde van dit werk sinds...

„Ik als vrijwilliger met jongeren aan de slag ging, eerst in een jeugdsoos, later als voetbaltrainer. Maar ja, ik was al bakker. De bakkerij was mijn leven; ik kon letterlijk niets anders dan brood en banket maken. Dat deed ik al sinds mijn zestiende.”

Ik wist dat ik niet meer verder kon toen...

„Ik een paar jaar geleden allergisch werd voor meelstof. Dat gebeurt vaker bij bakkers, het is een erkende beroepsziekte. 'Het lijkt me beter als u ander werk gaat zoeken', zei de bedrijfsarts tegen me. Toch heb ik daarna nog vier jaar bij een bakkerij gewerkt. Ik had inmiddels een gezin met drie jonge kinderen, waar ik me heel verantwoordelijk voor voelde. Dan geef je de zekerheid van een vaste baan niet snel op. Maar mijn klachten - benauwdheid, een loopneus, prikkende ogen, huiduitslag - werden steeds erger. Vorig jaar kreeg ik te horen dat mijn longinhoud als gevolg van de allergie al 30 procent was verminderd. Toen kon ik mijn kop niet langer in het zand steken.”

Het beste advies kreeg ik van...

„Mijn jobcoach. Die werd me aangeboden door de bakkersbranche, omdat er in de bakkerij geen alternatief werk voor me was. Er zat dus niets anders op dan me te laten omscholen. Mijn coach kwam met het idee om jongerenwerker te worden. Ik was meteen enthousiast, maar ik had ik eigenlijk geen idee wat het werk precies inhield. Daarom regelde ze dat ik een keer kon meelopen met het buurtjongerenwerkteam van de Stichting Welzijn gemeente Zuidhorn. Zo zat ik op een vrijdagavond in maart ineens in een jeugdcentrum over alcoholproblemen te praten. Toen ik naar huis reed, wist ik: dit wil ik doen.”

Deze baan is mij op het lijf geschreven omdat...

„Ik het fantastisch vind om met jongeren om te gaan, en ze waar nodig te kunnen helpen. Dat doe ik door ze serieus te nemen, en me letterlijk tussen ze te begeven. Ik kom op scholen en feestjes, ga naar sportclubs en evenementen. Wat is er nu mooier? Je hoort de meest vreselijke verhalen over tieners, maar mijn ervaring is dat ze best willen luisteren. Als je maar duidelijk maakt dat je er voor hún bent. Ik ben pas net begonnen, maar via Facebook en Twitter krijg ik nu al berichtjes van jongeren over kleine en grote problemen. Het is een eer dat ze me kennelijk al vertrouwen.”

Paspoort

Naam Bertjan Jansen
Leeftijd 36
Plaats Winschoten
Was bakker
Is buurtjongerenwerker bij Stichting Welzijn gemeente Zuidhorn (SWGZ)
Uren per week: 36

Het leukste van dit werk vind ik...

„Dat geen dag hetzelfde is. En dat ik de straat op kan - ik ga er zeker 60 procent van mijn tijd op uit. Ik houd in de gaten wat er allemaal speelt en waar eventueel problemen kunnen ontstaan. Zo nodig neem ik zelf een jongere mee op sleeptouw, of verwijfs ik hem of haar door naar bijvoorbeeld het Centrum voor Jeugd en Gezin of de verslavingszorg. Verder werk ik nauw samen met onder meer scholen en de politie. Ik voel me echt een spin in het web.”

Het meest trots ben ik op...

„Dat de mensen van Stichting Welzijn gemeente Zuidhorn mijn enthousiasme en talent herkennen. Nadat ik een avond met ze had meegelopen, nodigden ze me meteen uit voor een gesprek. Vervolgens boden ze me een baan aan. Ik werkte nog in het magazijn van de bakkerij, maar een week later kon ik al als buurtjongerenwerker aan de slag. Terwijl ik nog aan mijn opleiding moet beginnen! Die waardering geeft me vleugels. Ik ben de eerste dag met een lach op mijn gezicht binnengekomen, en die zit er nog steeds.”

Het moeilijkste was...

„Mijn eigen angst te overwinnen. Ik heb heel lang getwijfeld of ik mijn zekerheden wel op kon geven. Dankzij mijn allergie werd ik min of meer gedwongen; ik weet niet of ik het anders had gedurfd.”

“EEN KLEIN BEETJE AANDACHT, COACHING EN SUPPORT KUNNEN SOMS GENOEG ZIJN

Het eerste wat ik in mijn nieuwe baan heb gedaan is...

„Voorstellen om niet alleen op vrijdagavond, maar ook op zaterdagavond op pad te gaan. Als je wilt weten wat er gebeurt, moet je zijn waar de jongeren zijn. Ook in het weekend. Ik heb altijd onregelmatig gewerkt, dus weekendwerk maakt mij niet uit. Verder heb ik geregeld dat we als buurtjongerenwerkers de beschikking kregen over twee mountainbikes. Want het is veel makkelijker om op de fiets contact te maken dan vanuit een auto.”

Waar ik het meest aan moest wennen was...

„De andere cultuur. De bakkerij waar ik werkte was heel hiërarchisch, alle processen waren strak georganiseerd. Eigen inbreng werd niet bepaald gewaardeerd. Nu heb ik op eens vrijheid, en kan ik mijn tijd zelf indelen. Verder zit ik soms nog met mijn oren te klapperen. De gesprekken hier op kantoor zijn natuurlijk van een totaal ander niveau dan wat ik gewend was. Ik het begin werd ik daar wel wat onzeker van. Zaten deze slimme mensen echt wel op mijn mening te wachten? Ja dus. Sterker nog, ze waarden mijn frisse blik juist enorm. Ik merkte dat ik me in een razend tempo ontwikkelde; in een paar maanden heb ik een zoveel bredere blik op de wereld gekregen. Ik ontdek vaardigheden bij mezelf waarvan ik niet wist dat ik ze had. Een geweldig gevoel.”

Wat ik heb onderschat is...

„Hoe het is om op kantoor te werken! Dat had ik nooit eerder gedaan - ik heb er zelfs speciale nieuwe kleren voor aangeschaft. Ik kon heus wel een briefje typen of een mailtje sturen, maar dat is iets heel anders dan dagelijks met computers werken. Wat dat betreft heb ik nog een inhaalslag te maken. Gelukkig ben ik een snelle leerling.”

In de toekomst wil ik in ieder geval nog...

„Me specialiseren in verslavingsproblematiek. Meestal zit daar een heel verhaal achter. Problemen in de thuissituatie, op school of in de vriendengroep bijvoorbeeld. In plaats van met het vingertje te zwaaien, probeer ik jongeren te motiveren om positieve zaken, zoals een studie of werk, op te pakken. Een klein beetje aandacht, coaching en support kunnen soms genoeg zijn om ze net dat steuntje in de rug te geven waar ze zo'n behoefte aan hebben. Als je daarmee kunt voorkomen dat ze in grotere problemen komen, is dat de beste beloning denkbaar.”

RENÉ DIEKSTRA
Ongeluk is een pijl

“WAAROM MIJN KIND WEL EN HET JOUWE NIET? WAAROM TREFT DE PIJL MIJ EN NIET JOU?”

Er is een aantal uitspraken dat ik ben gaan koesteren voor altijd, vanaf het moment dat ik ze voor het eerst tegenkwam. Omdat ze een absolute waarheid bevatten en omdat ze kostbaar zijn. Omdat ze me confronteren met een inzicht dat belangrijk is om bij tijd en wijle bij stil te staan. Zo'n uitspraak is *geluk is als de pijl de mens naast je treft*. Het zou het antwoord zijn dat de wijsgeer Aristoteles zo'n 2300 jaar geleden gaf toen een leerling hem vroeg wat geluk was. Twee gebeurtenissen in de afgelopen dagen haalden die uitspraak bij mij weer naar boven. Een daarvan was de herdenkingsbijeenkomst voor een oude vriend, die na een droevig ziekbed overleed. Met hem werden voor mijn gevoel ook talrijke positieve herinneringen gecremeerd en dat stemde mij verdrietig. Maar nog tijdens de bijeenkomst werd dat verdrietige gevoel soms afgewisseld met het gevoel van een zekere opluchting –

blijdschap klinkt wat te positief hoewel het erop lijkt – dat ik het niet was die in rook en as opging. Dat mijn tijd nog niet gekomen is, zagezegt. Natuurlijk heb ik dat gevoel voor me gehouden. Ik heb 'overlevenden' tijdens een samenzijn na afloop

ook nog nooit tegen elkaar horen roepen 'bij dat wij nog niet aan de beurt zijn'. Maar toch, vermoed ik, hebben veel van de aanwezigen die gedachte in stilte wel. Dat leidt ik onder meer af uit het merkwaardige gegeven dat bijeenkomsten na afloop van een begrafenis of crematie geleidelijk aan vaak de sfeer van een gewone receptie krijgen: „Hoi, hoe gaat het met jou, alles goed?“, of zelfs enkele tinten vrolijkheid: „Leuk joh, gaan we binnenkort weer eens doen.“ Het confronterende van Aristoteles' uitspraak zit 'm daarom vooral in het fundamenteel verwarrende gegeven dat geluk vaak een januskop heeft: twee gezichten. Dat geluk vaak samen met ongeluk in één-en-hetzelfde pakket wordt bezorgd, zoals opluchting vaak samen met verdriet. Als jij en niet de mens naast je door ongeluk wordt getroffen, dan houdt dat ongeluk die naaste meestal ook bezig. Maar altijd anders, minder omvattend, minder ontwrichtend, soms zelfs niet of nauwelijks. Jouw ongeluk gaat vaak gepaard met anderzins' geluk. Heel veel geluk soms. Hoe verwarrend en wreed dat kan uitpakken, laat het drama van de aanslag vorige week in Manchester zien. Wat moet je als ouder ondergaan als jij jouw kind nooit meer in je armen kunt sluiten maar wel moet toezien hoe een andere ouder dolgelukkig haar kind ongedeed mee naar huis kan nemen? Natuurlijk is die ander niet gelukkig door of vanwege jouw ongeluk. Maar zo kan het wel voelen. Waarom mijn kind wel en het jouwe niet? Waarom treft de pijl mij en niet jou? Inderdaad: het is soms niet te doen je te moeten neerleggen bij het feit dat op de verdeling van geluk en ongeluk geen pijl valt te trekken.

